

fiskeriets fremgang er forårsaget af Guds natur, der nu er os gunstig til trods for ihærdige bureaukratiske forsøg på at ødelægge rationelt fiskeri, at påtvinge fiskerne kvoter, dvs. en rationering, med udsmidning og snyd med fangststatistik til følge.

Skammer man sig her i Danmark ikke over, at siden indførelse af kvoter i Nordsøen er den landede mængde torsk halveret fra 40.000 t til 20.000 t, gråsej fra 10.000 t til 5.000 t og makrel fra ca. 17.000 t til 9.000 t? Denne ødelæggelse af et før frit og rigt erhverv inden for ti år er resultatet af såkaldt bestandbevarende fælleskvotering.

På Island er man ilde berørt over, at individuelle handelskvoter i ti år ikke har bygget fiskebestandene op igen. Siden 1987 er kullerfiskeriet på Island nemlig uændret, fangsten af gråsej er faldet 30 pct., mens torskekvoten i år kun er en tredjedel af det, den var det første kvoteår, i 1987. Der fangedes dengang små 400.000 t torsk; nu landes der kun 150.000 t.

Så én gang til: Spar færingar for danske eller internationale bureaukratiske diktater om fiskekvoter. Vore egne fiskebiologer skal vi nok selv klare at holde i skak, hvis Lagtinget er stærkt nok til at følge fiskernes forslag om tekniske reguleringer.

I år har vi nemlig fisket dobbelt så meget torsk, som verdensfjerne skrankepaver med Peder Andersen i spidsen pålagde os. Deres selvhøjtidelige akademiske bedreviden og pseudovidenskab om fisk er gjort til skamme af fiskeriets virkelighed.

Så hvis magthaverne her og på Færøerne lykønsker sig med, at nu går det lidt bedre på Færøerne end siden bankkrisens danske igangsætning, så skyldes dette lyspunkt kun, at færøske fiskere har modstået danske og færøske skrivebordsfiskeres pres for at ødelægge fiskeriet med kvoter. Vores fiskere har heldigvis fanget langt mere torsk og kuller end tilladt. Ikke alt overskuddet er smidt i havet igen, men er solgt som andre fiskesorter, og deri ligger hemmeligheden. Der er nemlig stor forskel på, om det går bedre, eller det går lidt mindre skidt end hidtil på Færøerne.

Vil man tage dette til indtægt, så skal man også gøre sig årsagen klar. Krisen måtte komme. Det forudsagde man med matematisk sikkerhed allerede sidst i 1980'erne, hvis man havde lidt indsigt, da stor gældsætning og eksplosion af offentlig lånefinansiering og løninflation var en kendsgerning.

Men det ser ikke ud til, at man har lært noget af krisen. Den forstærkedes voldsomt af det forøgede skattetryk især efter 1993. Men næste år kommer der en skattelettelse på ca. 10 pct. af landsskatten og 5 pct. af kommuneskatten. En skatteforhøjelse er altid af det onde, især hvis den straffer arbejde, flid og opsparing. Derimod er en skattelempelse kun god på længere sigt, hvis den ikke lånefinansieres og derved tillader uændret offentligt forbrug.

Der lånefinansieres på Færøerne i næste år, eftersom vort socialistiske landstyre ikke forstår og er for svagt til at spare på de offentlige udgifter. Landstyret er stadig forpestet af socialistisk tankegods. Sambandspartiet lever af stemmekøb for statspenge, mens Socialdemokratiet, arbejderbevægelsen, der nu er sunket ned på 3 pct. i meningsmålingerne, og republikanerne, ja, de køber stemmer for skattepenge.

Vort samfund plages både af de venstreorienteredes manglende forståelse af og respekt for de økonomiske naturlove samt af deres medfødte ærgerrighed efter magt. Når mere end halvdelen af befolkningen lever af offentlige lønoverførsler og af at stemme sig politisk til andre folks penge, ja, så har man på socialismens ørkenvandring nok nået the point of no return.

Det permanente politiske flertal lever trygt af at omfordele eksisterende værdier, mens vort permanente politiske mindretal kæmper for tvivlet for at skabe nye værdier.

Danmark holdes trods alt oppe af en privatkapitalistisk produktionspolitik om end med en socialistisk forbrugspolitik, men Færøerne holdes nede af en dansk dikteret produktionspolitik med en offentligt ejet monopolbank, en monopoliseret fiskeproduktion, et ødelæggende omkostningsniveau og en offentlig forbrugspolitik efter dansk og ikke færøsk mønster, et dræbende skattetryk og derfor en lammende høj ledighed.

Hele bloktilskuddet tilflyder Færøernes offentlige sektor. Den er rig. Den puster løn- og omkostningsniveauet op. Skattetrykket er bagsiden og den endelige konsekvens af vort urentable erhvervsliv, og den nedadgående spiral fortsætter. Når socialister påstår, at et højt skattetryk er prisen for velfærd, er det et ekko af den nu fallerede svenske model. Hård skattepolitik bygger på misundelse. Socialisme er som bekendt misundelse sat i politisk system.

Færøsk skattepolitik især under republikanerne efter 1992 har kostet megen velfærd og